

РЕШЕНИЕ

№ 1279

гр. Бургас, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: **ТОДОР Д. МИТЕВ**

при участието на секретаря **ДИЛЯНА ИВ. БОДУРОВА**
като разгледа докладваното от **ТОДОР Д. МИТЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120202684 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на М. К. Т., ЕГН: *****, чрез пълномощник – адв. А. Т. – САК, против заповед за задържане на лице № 78553з-12/28.06.2023 г., издадена от К. Т. Т.- разузнавач в ДВС-МВР.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваната заповед за задържане.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява лично и не се представлява, като в постъпило становище от адв. Т. се моли за отмяна на заповедта.

Ответникът по жалбата – К. Т. Т.- разузнавач в ДВС-МВР, редовно уведомен, се явява лично, като излага доводи за законосъобразност на заповедта.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е придружена от необходимите приложения. Разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

От доказателствата по делото се устнавява, че на 28.06.2023 г. , в гр. Несебър, около 08:50 часа, М. К. Т. е бил задържан от К. Т.. В заповедта е посочено, че същата се издава на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по повод налични данни по преписка на СГП за извършено престъпление по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от НК. В заповедта буквално е записано: „... във връзка с Досъдебно производство № 267/2023 г. по описа на СО-СГП Който спомогне на лице да избегне наказателно преследване или да остане ненаказано, без да се е споразумял с това лице, преди да е извършил самото престъпление. По ал. 4 Ако деецът е

полицейски орган.“.

Видно от приложените официални справки и длъжностна характеристика - оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл. 53 от ЗМВР в границите на предоставената му съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР компетентност.

Съдът обаче намира, че са допуснати нарушения, които са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя.

Съдът на ЕС по дело С-608/21г. с предмет преюдициално запитване на Софийски районен съд приема, че член 6, параграф 2 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство трябва да се тълкува в смисъл, че допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Същата разпоредба обаче не допуска тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото.

Съгласно същото решение член 6, параграф 2 от Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че изисква основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си. Тази информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация, като същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване.

На първо място, съдът намира, че жалбоподателят е нямало как да упражни адекватно правото си на защита, тъй като съставът намира, че е доказано, че на същия е връчен абсолютно нечетлив екземпляр от заповедта. Съгласно чл. 72 от ЗМВР на задържаното лице се връчва копие на заповедта, като това изискване е именно с цел да се осигури възможност за упражняване правото на защита. Още в жалбата е посочено, че не може да се разчете номерът на заповедта. Впоследствие съдът няколкократно е указвал на жалбоподателя да представи копие на заповедта с оглед преценка за местна компетентност. На 28.09.2023 г. по имейл е изпратено копие на заповедта (л. 32), от което действително се установява, че връченият екземпляр на жалбоподателя е нечетлив. Поради това и не може да се приеме, че Т. е можел ефективно да упражни правото си на защита, тъй като на практика е нямало как да са му известни основанията за неговото задържане.

На второ място, дори и да се приеме, че жалбоподателят е бил запознат устно със съдържанието на заповедта, съставът намира, че то не покрива изискванията, така както са посочени в решението на СЕС. Както бе посочено, информацията в основанието за задържане (заповедта) трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация, като същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване. Видно е, че в оспорваната заповед единствено е пресъздаден текста на разпоредбите на чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от НК, без да стават ясни каквито и да е конкретни факти, които да запълват съдържанието на престъпния състав. Нещо повече, дори не става ясно дали се твърди жалбоподателят да е извършител на престъпление по чл. 294 от НК, като този извод може да се извлече само на база предположения, че органът е имал предвид именно това.

Накрая, настоящият състав намира, че не е доказано Т. да е бил запознат с документите, в които се съдържат основанията за задържането му. В случая е посочено, че задържането е във връзка с Досъдебно производство № 267/2023 г. по описа на СО-СГП. Съгласно горесцитираното решение на СЕС информацията за задържането, когато се съдържа в други документи, следва да бъде съобщена на задържаното лице в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото. По настоящото дело липсват данни, от които да се направи извод, че Т. е бил запознат с някакви материали по цитираното досъдебно производство, поради което и правото му на защита е било накърнено.

Всички горепосочени обстоятелства обосновават извод за незаконосъобразност на издадената заповед, като същата следва да бъде отменена.

Съгласно 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени оспорвания акт, държавните такси, разноските по делото и възнаграждението за един адвокат, ако жалбоподателят е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал акта. По делото е представен списък с разноски (л. 71), с който е посочено адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева. Налице е договор за правна защита (л. 8), в който е посочено, че е уговорено и заплатено възнаграждение в размер иемнно на 800 лв. С оглед на това, доколкото полицейският орган, издал отменената заповед, е част от структурата на ОДМВР-Бургас, което е самостоятелно юридическо лице, именно последният субект следва да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски в общ размер на 800 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице № 7855зз-12/28.06.2023 г., издадена от К. Т. Т.- разузнавач в ДВС-МВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е постановено задържането за срок от 24 часа на М. К. Т., ЕГН: *****.

ОСЪЖДА Дирекция „Вътрешна сигурност“ към МВР да заплати на М. К. Т., ЕГН: ***** , сумата от 800 (осемстотин) лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____